

Фабрицио Силеј

МОЈ ДЕКА ЈЕ БЕШТИЈА

Наслов оригинала

Fabrizio Silei

MIO NONNO E' UNA BESTIA!

Text by Fabrizio Silei and illustrations by Adriano Gon

First published in 2013 by Editrice Il Castoro Viale Abruzzi 72 20131 Milano (Italia)

© 2013 Editrice Il Castoro. All rights reserved.

За издање на српском језику © Креативни центар 2015

Библиотека *Свет је један*

књига осамдесет трећа

прво издање

Уредник библиотеке

Дејан Беговић

Уредник издања

Анђелка Ружић

Илустрације

Адријано Гон

Лектор

Мирјана Делић

Дизајн корица

Душан Павлић

Припрема за штампу

Татјана Ваљаревић

Издавач

Креативни центар, Београд, Градиштанска 8

тел.: 011 / 38 20 464, 24 40 659, 38 20 483

www.kreativnicentar.rs

e-mail: info@kreativnicentar.rs

За издавача

мр Љиљана Маринковић, директор

Штампа

Публикум

Тираж

2.000

ISBN 978-86-529-0189-0

Фабрицио Силеј

МОЈ ДЕКА ЈЕ БЕШТИЈА

Са италијанског превела
Весна Мостарица

Креативни центар

*Бакама и декама који умеју да њправе
изненађења и мојим бакама и декама које
никада нисам ућознао*

Ф. С.

Чудна разгледница

Ова прича је започела пре нешто више од годину дана, пред крај септембра. Било је то јутро као свако друго, мој брат Марко, и ја, и тата, и мама управо смо били уморени и доручковали смо у кухињи.

Тата је био лоше воље јер је претходне вечери у неком малом месту одржао презентацију пред тридесет брачних парова, али није продао ни један једини душек. Рекао ми је: „Марта, хајде, донеси ми пошту и новине!“

То сам трком обавила и онда смо га посматрали док је левом руком приносио бриош устима да га загризе, а десном пребирао пошту као што то увек ради: на једну страну рекламе које лете у канту за ђубре, а на другу рачуни које треба платити и писма из банке, сви лепо сложени у редове.

Овог пута, међутим, била је ту и нека разгледница с лепом девојком у бикинију која се смешила испред палми на неком острву.

Марко и ја смо је угледали кад ју је окренуо и насмејали смо се. Ко би могао да нам пошаље такву разгледницу? И тати се на лицу видело да је веома зачуђен.

Подигао је наочаре на чело, прочитао поруку на полеђини и нагло променио боју, побледео је као мртавац.

Бриош који је држао испред уста испао му је право у белу кафу и његова чиста кошуља, коју је управо био обукао за посао, била је испрскана смећкастим флекама.

Он то није ни приметио. Био је престрављен. Мама је извадила свој макробиотички тост из тостера, окренула се, видела га таквог и упитала сасвим, сасвим тихо, као да се плаши одговора: „Шта се десило? Лоше вести из банке?“

Писма из банке постала су веома важна откако је тата продавао све мање душека. Да би томе доскочио, он је уложио сву нашу уштеђевину у акције не знам које земље у развоју, сигуран да ће на тај начин спасти новац намењен за сређивање куће, летовања и наше школовање. Он чита, информише се, има пријатеље који послују на берзи ... све у свему, верује да је експерт за финансије. Али мама није баш убеђена у то и стално страхује од банкротства.

„Па шта се десило?“, инсистирала је.

Али је он ни други пут уопште није чуо. Већ је био на ногама и ходао горе-доле као Паја Патак у стриповима кад покушава да дође до неке идеје, лупкао је прстима по доњој усни и нешто мрмљао.

Марко и ја смо се згледали и посматрали смо ову сцену неми као рибе, никада га нисмо таквог видели.

„Шта се десило?!“, повикала је мама трећи пут све забринутија. „Јесмо ли пропали?“

На мамину вику тата се тргао, одскочио и показујући на разгледницу на столу уздахнуо као да мами треба да саопшти да је почео смак света: „Још горе – мој отац!“ Онда се окренуо према нама и додао као да му је много жао нас: „Децо, бојим се да долази ваш дека!“

Долазе Хуни

Учитељица нам је причала о Атили и ужасном страху римског становништва које се разбежало на вест о његовом доласку. Исто то се догодило и у нашој кући.

Мама је повикала: „Твој отац!!! Твој отац!!! Кунем ти се да та бештија од твог оца никада неће крочити у ову кућу!“

Баш тако је рекла: „Та бештија!“

Тата је оборио главу: „Али, драга ... то је ипак мој отац!“

Потпуно су заборавили на нас, као да нас нема. За десет година живота нисам их никада видела да вичу, а сада су галамили као две полуделе кокошке.

„Твој отац – ни случајно! После онога што је урадио на нашем венчању! После живота који си с њим имао! А да и не говорим о ономе што је с њим проживела твоја сирота мајка! То није човек ... то је чудовиште! Уради како хоћеш ... ја узимам децу и бежим код своје мајке!“

Ја и Марко, који је прошле године имао само пет година, погледали смо се збуњено. Кад боље размислим, нико нам никад ништа није причао о татином оцу. На наша питања увек смо добијали неодређене одговоре, а у кући није било ни трага од неке фотографије која би га приказивала.

„Драга!“, рекао је тата постиђено. „Молим те, немој пред децом!“

Онда је мама, као да је тек постала свесна нашег присуства, уздахнула и рекла: „Шта ви слушате? Не слушајте! Брзо! Облачите се да вас возим у школу! И молим: никаква питања!“

Али у колима Марко и ја смо кључали од питања и шапутали смо једно другом све наше сумње док нам мама, гледајући нас убилачким погледом у ретровизору, није викнула: „Тишина! Забрањено причање, а још више шапутање! Морам да размислим ... размислим!“

Мислила је и мислила и закључила да не могу да изостанем из школе због тестова који су ми предстојали: математика, историја и енглески. Марко је требало да иде на контролу код педијатра, а њу је чекало сређивање целе баште и бонсаија јер је још било топло, али је долазио октобар, месец за поливање, преношење у стакленик, поткресивање, пресађивање, уклањање металних жица... Све у свему, није могло да буде речи о бежању.

Мама се презнојавала, бунцала, понављала све те обавезе и лупала песницом по волану. На

једном семафору тако је снажно затрубила да је нека старија госпођа поскочила у свом комбију, који није одмах кренуо на зелено. Она никада то не ради, увек је љубазна и фина са свима. Међутим, сада је страшно избегчила очи и мој брат и ја смо целим путем страховали да ће некога прегазити или изазвати несрећу, изгледало је као да смо на релију.

„Дека јој се баш не свиђа!“, шапнуо ми је у уво Марко и насмејао се, са оним својим мангупским погледом лукавог мачка.

„Стварно?“, одговорила сам иронично. „Како си то само укапирао?!“

Једно је било сигурно, предстојала нам је лепа забава.

Јесмо ли избегли опасност?

Невероватна напетост, са црним подочњацима и тајним расправама наших родитеља, владала је седмицом пред дан очекиваног декиног доласка.

Тата, увек уредан и веома тачан, једног дана је отишао на посао без сакоа, другог дана са зеленом краватом на небо-плавој кошуљи и у чарапама различитих боја. Тешко да неко ко се тако „дотерао“ може било кога да убеди да нешто купи. Мама, која је обично оличење пажње, ставила је у мале пице сапун уместо брашна и опрала зубе цинковом пастом из тубе коју је користила кад смо били мали да нам се гузе не оједу.

Све у свему, Марко и ја смо, ходајући на врховима прстију и настојећи да се нипошто не посвађамо, ризиковали да будемо отровани.

„Данас стиже!“, рекла је мама лица измученог четвородневном несаницом, а тата је узео дан годишњег одмора да би се припремио за његов дочек.

Брат и ја смо га шпијунирали док је вежбао пред огледалом у купатилу трудећи се да изгледа што убедљивије: „Драги оче, жао ми је, али Вероника и ја смо дуго о томе разговарали, твој боравак у нашој кући апсолутно је немогућ, па је то разлог због којег бих те замолио да...“

Ту су биле варијанте свих врста: „Ђао. Као што знаш, сад имам породицу и то подразумева одговорност! Па је то разлог због којег...“

У ствари, мало су се разликовали као и зашто на почетку тог говора, али је разлог због којег увек био исти: наш дека је морао да оде и пре него што распакује кофере.

До поноћи дека још није био стигао. Измучени од чекања, тата и мама остали су на ногама све до један. Али ништа.

Марко и ја смо у својим креветима умирали од радозналости и, пошто нико није дошао, заспали смо разочарани.

Свих дана те наредне недеље сећам се као неког доброг филма: мама је блистала, припремала прженице од поврћа, мазила нас, читала нам бајке за лаку ноћ; тата као да се подмладио, звиждукао је, није више грешио у одевним комбинацијама и поново је био тачан и насмешен као увек.

Кад је прошла још једна недеља, тата је дошао кући с букетом црвених ружа за маму. У поруци уз букет писало је: „Избегли смо опасност! Волим те!“

По татиној причи, дека је често умео да се појављује и нестаје, али од њиховог венчања, пре једанаест година, нису га више видели, осим на бакиној сахрани у Ђенови, али сам ја била сувише мала да бих га запамтила. Тата му је писао на неки пострестант када га је позвао на Марково крштење, дека је послао поклон, али се није појавио. Таман посла да неко такав може да се сети да има породицу.

Увече тог дана кад су стигле руже Марко, који све примећује, изнебуха је, са осмехом анђелчета, упитао онако како само он уме: „Зашто је дека бештија?“

Тата га је погледао збуњено се осмехујући: „Како ти је то пало на памет? Твој дека уопште није бештија!“

„Мама је рекла да је он бештија!“, одговорио је Марко.

Мама је оборила поглед на тањир. „Хтела сам да кажем ... у ствари, хтела сам само да кажем да је велики, и дебео, и ... ко хоће парче торте?“

Кад се одрасли тако понашају, значи да не знају шта да одговоре.

„А где је дека?“, запитао је Марко.

И управо у том тренутку, уместо било каквог одговора, зачула су се три јака ударца на улазним вратима, а споља је неко повикао: „Хеј, укућани! Дошао сам!“

„Децо, бојим се да долази ваш дека!“
Тако је Мартин тата најавио долазак правог
правцатог торнада – деке морнара и светског
путника, кога унуци никад нису упознали. А да ли
је он заиста тако страшан? Па ... једно је сигурно
– од тренутка када се дека Констант појавио на
кућном прагу ништа више није било као раније!

Припремите се за забавну авантуру, за разне
незгоде и драматичне преокрете!

